ကမ္ဘာမြေရဲ့ချစ်သူ

ချူ

သူကသာကျွန်မကိုနှုတ်မဆက်လျှင် ကျွန်မ သူ့ကိုလုံးဝမှတ်မိမှာမဟုတ်ပါ။ သူသည် ကျွန်မ ချစ်ခဲ့ဖူးသော လူတစ်ယောက်မဟုတ်တော့ပဲ လူစိမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ။ သူ့အသားအရေက ညိုမောင်းလျက် သူ့ကိုယ်ခန္ဓာကတော့ကျစ်လျစ်တုတ်ခိုင်နေ၏။ သူ၏နူးညံ့ညိုလဲ့သော မျက်ဝန်းများနှင့် ပြုံးလိုက်လျှင် ချိုင့်သွားသော ညာဘက်နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းက အချိုင့်ရာလေးကိုသာ မမြင်ရလျှင် သူ. . . ဟု ကျွန်မ ဘယ်လိုမှထင်မိမှာမဟုတ်။ အနှစ်နှစ်ဆယ်ဟူသော အချိန်ကာလသည် မြတ်နိုး စုံမက်စွာချစ်ခဲ့မိသောသူ တစ်ယောက်အား မမှတ်မိနိုင်လောက်အောင် မကြာမြင့်လှပါ။ သို့သော် ထိုအချိန်ကာလ အတွင်းမှာ သူက အပြောင်းလဲကြီးပြောင်းလဲသွားခဲ့၏။

ဟိုစဉ်တုန်းက သေသပ်စွာ ဖြီးသင်ထားလေ့ရှိသော ခပ်တိုတို အညိုရောင် ဆံပင်လှိုင်းကလေးများသည် ပျောက်ကွယ်လျက် ဖွာကြမ်းတွန့်လိမ်သော နီညိုရောင်ဆံပင်ရှည်များရောက်နေသည့် မကျဉ်းမကျယ် ပြေလျောသော နဖူးသည် ဆံပင်လှိုင်းများ အောက်တွင် ပျောက်ကွယ်လုနီးပါး ဖြစ်နေ၏။နူးညံ့သော ပန်းသွေးဖျော့ဖျော့နှုတ်ခမ်းများသည် တင်းမာခြောက်သွေ့သော အညိုရောင် နှုတ်ခမ်းများ အဖြစ် ပြောင်းလဲနေပေပြီ။

' နု ခရီးသွားမလို့လား'

သူ့အသံသည်လည်း ဟိုတုန်းက နူးညံ့သိမ်မွေ့မှုများကွယ်ပျောက်လျက် မာကျော ပြတ်တောက်နေ၏။သို့သော် မျက်လုံးများ၏နူးညံ့မှုကတော့ ကံကောင်းထောက်မစွာကျန်ရှိနေဆဲဖြစ်သည်။

'ဟုတ်ကဲ့ ၊ အို. . . မဟုတ်ဘူး၊ သားတို့ရထားများ ဆိုက်မလားလို့ လာစုံစမ်းတာ'

သူက ကျွန်မ၏ လှုပ်ခတ်သွားသော အနေအထားကို သဘောကျသလားမသိ။ ပခုံးများလှုပ်သွားအောင် ရယ်မောလေသည်။ ထို့နောက် လွယ်ထားသော ကျောပိုးအိတ်ကို နေရာတကျ ပြန်ပြင်လိုက်၏။

'ဘာရထားလဲ'

'ဟိုက ပုံမှန် ညနေ ၅-နာရီခွဲ ထွက်တဲ့ရထားပဲ၊ စပါယ်ရှယ်ထရိန်းပေါ့'

'အား. . . ဒါဆို မမျှော်လင့်နဲ့ဦး ၊အိမ်ကို အေးအေးဆေးဆေး ပြန်နားဦး၊ အဲဒီရထားက မနက်တစ်နာရီ အစောဆုံး ရန်ကုန်ကိုဝင်မယ်တဲ့'

သူ့ စကားကိုဘယ်တုန်းကမျှ မယုံကြည်ခဲ့သော ကျွန်မသည် ဤတစ်ကြိမ်တွင်လည်း မယုံသင်္ကာ ပြန်မေးမိ၏။

'ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ အတိအကျပြောနိုင်ရတာလဲ'

သူက ပခုံး တွန့်ပြပါသည်။။

'ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာ့ ကိုယ်အခုပဲ မေးထားလို့ပေါ့ ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ်ကလဲ အဲဒီရထားနဲ့ ပြန်လိုက်မှာမို့ပေါ့'

ကျွန်မသည် စိတ်ပျက်စွာပင် လက်မှနာရီကို ကြည့်လိုက်မိသည်။

'ဒုက္ခပဲ. . . မနက်ခုနစ်နာရီဝင်ရမယ့်ရထားက ညတစ်နာရီမှ ဝင်မယ်ပေါ့. . . ဘုရား. . . ဘုရား. . . ၊ ရထားလမ်းတွေများ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ မသိ၊ ဘယ်အချိန်ကာလကျမှ ရထားတွေအချိန်မှန် ထွက်နိုင်မှာလဲမသိ၊ ကျွန်မဖြင့် တစ်နေ့လုံး ဘူတာကို ဖုန်းဆက်တဲ့အလုပ်လုပ်နေရတာပဲ'

သူက ကျွန်မကိုပြုံးရုံပြုံးကြည့်လျက် ဘာမှမပြောချေ။ ထို့နောက် ကျွန်မတို့သည် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ပြည့်လျှံ တိုးကြိတ်နေသော လူအုပ်ကြီးထဲမှတရွေ့ရွေ့ တိုးဖောက်လျက်ဝင်ပေါက်ရှိရာသို့ ပြန်ထွက်လာကြသည်။ သူ့အရပ်ကြီးက ဟိုတုန်းကထက်ပင် ကျွန်မအပေါ် အုပ်မိုးနေသယောင် ခံစားရသည်။ သူ ဤရထား နှင့် ပြန်မည်ဆိုလျှင်သူလည်း နံနက်တစ်နာရီအထိ ရထားစောင့်ရတော့မှာပေါ့။ကျွန်မ သူ့ကို စာနာစွာ တစ်ချက် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူက ကျွန်မကို ငဲ့ကြည့်ပြုံးနေ၏။သူ့ မျက်လုံးတွေကတော့ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်က ကျွန်မကို ကြည့်ခဲ့သည့်မျက်လုံးမျိုးအတိုင်း ဖြစ်၏။

'နု. . . အခု ဘာလုပ်နေလဲ'

'သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ကုမ္ပဏီတစ်ခု ဖွင့်ထားတယ်'

သူက လေတစ်ချက် ချွန်လိုက်သည်။

'တယ်ဟုတ်ပါလား၊ တွက်ခြေကောကိုက်ရဲ့လား'

ကျွန်မ သူ့ကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။

'နုနုမေတို့က မပိုင်ရင် ဘာမှမလုပ်ဘူးလေ'

သူက သဘောကျစွာ ရယ်မောလေသည်။

'ဒါနဲ့__ကိုမြင့်ဆွေရော ဘာလုပ်နေလဲ'

သူက ချက်ချင်းမဖြေသေးပဲ ပြုံးနေသည်။ ဘူတာဆင်ဝင်ဘက် ထွက်မိတော့မှ ကျွန်မကို ငဲ့ကြည့်ပြီး ညင်သာစွာခေါင်းရမ်းရင်း ဖြေပါသည်။

'ကိုယ့် အလုပ်ကို နု စိတ်ဝင်စားမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်အလုပ်က ဝင်ငွေမကောင်းဘူး နုရဲ့'

ကျွန်မသည် သူ့အပြောကြောင့် စိတ်ဝင်စားလာကာ မျက်မှောင်ကြုတ်မိ၏။

'စိတ်ဝင်စားတယ်_ဘာအလုပ်လဲ__'

သူက တစ်ချက်ရယ်ပြန်သည်။

'တက္ကစီ အငှားကားထောင်သလို. . . ဆင် အငှားလိုက်စားတဲ့အလုပ်'

'ဆင်. . . ဟုတ်လား'

ကျွန်မ တအံ့တသြ ဖြစ်သွားသည်ကို သူကသဘောကျ၍ မဆုံးနိုင်အောင် ရှိသည်။

'ကိုမြင့်ဆွေမှာ ဆင်ရှိတယ်ပေါ့'

'အင်းလေ. . . '

'ဘယ်နှစ်ကောင်ရှိလဲဟင်'

'နှစ်ကောင်. . . တစ်ကောင်ကနည်းနည်း ငယ်သေးတယ်'

ကျွန်မ သူ့မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်မိ၏။

'ဟား. . . ဒါများ ဝင်ငွေမကောင်းဘူး ပြောရသေးတယ်၊ ဆင်တစ်ကောင်ကို ကာလပေါက်ဈေး တစ်ဆယ်လောက်ရှိတာ. . .၊နှစ်ကောင်ဆိုတော့. . . '

ကျွန်မ စကားမဆုံးမီ သူ မျက်လုံးပင့်ပြ၏။

'နုက အလာကြီးပဲ၊ ဆင်အကြောင်း သိလို့ပါလား၊ ဇကန္တ နုရဲ့ ကုမ္ပဏီက သစ်ကုမ္ပဏီ ဖြစ်ရမယ်'

ကျွန်မနှင့် ပတ်သတ်သမျှ သူ့ ခန့်မှန်းချက်များ အမြဲမှားယွင်းလေ့ရှိသလို သည်တစ်ခါတွင်လည်း သူမှားယွင်းပါသည်။

'ဟင့်အင်း. . . ပဲ အမျိုးမျိုးနဲ့ နှမ်း'

ထို့နောက် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောရင်းနဲ့ ဟိုတုန်းကလို ပြန်ရင်းနှီးသွားကြသည်။

'ဒါနဲ့ ကိုမြင့်ဆွေ၊ တစ်ယောက်တည်းလား'

'တစ်ယောက်တည်းပဲ'

'အခု ရထားမဝင်သေးဘူး ဆိုတာ တိတိကျကျ သိရပြီဆိုတော့ အခုကျန်နေတဲ့ ခုနစ်နာရီ လောက်အချိန်ကို ရှင် ဘယ်လိုဖြုန်းမှာလဲ'

သူ ကျွန်မကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေ၏။

'ဘူတာမှာ ပုဆိုးတစ်ထည် ဖြန့်ခင်းပြီး အိပ်စောင့်လိုက်တာပေါ့'

ကျွန်မ သူကို့မျက်စောင်းထိုးလိုက်မိသည်။

'ကြည့်. . .၊ ပစ်စလက်ခတ် နေတတ်တဲ့အကျင့်က မပျောက်သေးပဲကိုး၊ ခြင်က ကိုက်နဲ့ ကိုမြင့်ဆွေနှယ်. . .'

'ရန်ကုန်က ခြင်လောက်များတော့ ကိုယ်က မဖြုံပါဘူး၊ ကိုက်မှန်းတောင်မသိရဘူး၊ ကိုယ်တို့ဆီကခြင်တွေမှတ်တွေ ကိုမြင်ရင် နု ဖျားတောင် ဖျားသွားနိုင်တယ်'

'နေပါဦး. . . ရှင် အခုဘယ်မှာနေတာလဲ၊ မန္တလေးမှာလား'

'မဟုတ်ဘူး၊ သံတောင်နားမှာ ပဲဆိုပါတော့'

'ဘယ်က သံတောင်လဲ'

ကျွန်မက စပ်စပ်စုစု မေးတော့ သူ ပြုံးသည်။

'လိပ်ကျ နားကပေါ့'

သူ ပြောသောနေရာတွေကို ကျွန်မ မသိပါ။

'ဘာလဲ. . . လိပ်ကျ'

'လိပ်ကျဆိုတာ ပြင်ဦးလွင်နားက ရွာကြီးပဲဆိုပါတော့ နုရယ်. . .၊နု သိမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ သံတောင်ဆိုတာ ရွာသေးသေးကလေး၊ ကိုယ်နေတာက အဲဒီသံတောင်နဲ့ သုံးလေးမိုင်ဝေးတဲ့နေရာကလေး'

ကျွန်မသည် သူ့မျက်ဝန်းထဲက အေးစက်တည်ငြိမ်မှုကို ပြန်လည်မှတ်မိသွား၏။

'ကျွန်မ နားလည်ပြီ၊ ဒါလောက်ခေါင်တဲ့တောမှာ ရှင်ဘာဖြစ်လို့ သွားနေသလဲဆိုတာ ကျွန်မ. . . မမေးတော့ပါဘူး'

ထို့နောက် အနားမှာ ရှုပ်ယှက်ခတ်စွာ ဝင်ထွက်သွားလာနေသော လူအများကိုရှောင်တိမ်း ငဲ့ပေးရင်းက ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်သည်။

'အတော်ပဲ ကိုမြင့်ဆွေ ရှင် ကျွန်မတို့အိမ်မှာ ညစာ လိုက်စားပေါ့၊ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရအောင်၊ ညတစ်နာရီမှာ ကျွန်မယောကျ်ားက သားတွေလာကြိုရင်း ရှင့်ကိုဘူတာ လိုက်ပို့ပေးပါလိမ့်မယ်'

သူ ငြင်းတော့မည့်ပုံစံဖြင့် တွန့်ဆုတ်သွားခိုက် ကျွန်မက ကမန်းကတန်း လှည့်ထွက်လိုက်သည်။

'လာ. . . ကျွန်မ ယောကျ်ားကို ရှင်တစ်ခါမှ မတွေ့ရသေးဘူး၊ သူ့ကို ရှင်သဘောကျမှာပါ၊ သူက တော်တော်သိမ်မွေ့တယ်၊ သဘောလဲကောင်းတယ်'

ကားရပ်ထားရာသို့ ကျွန်မတို့ လျှောက်လာခဲ့ကြစဉ် ညနေခင်းသည် လျင်မြန်စွာ မှောင်လာတော့သည်။

***

သူနှင့် ကျွန်မ ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြသည်မှာ တော်တော်အံ့ဩစရာကောင်းသော မှားယွင်းမှု တစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် ခရီးဆုံးပန်းတိုင်ချင်း မတူညီကြ၊ ဘဝတန်ဖိုး ချင်းမတူညီကြ။ ခရီးပန်းတိုင်ချင်း မတူညီကြပေ။

ကျွန်မ ဘဝ၏ တန်ဖိုးသည် စားဝတ်နေရေး အဆင့် အတန်းမြင့်မားသော မြို့ပြယဉ်ကျေးမှုဖြစ်ပြီး သူ၏ဘဝတန်ဖိုး က အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ လူနေမှု နိမ့်ကျသော တောနယ်၏ အရိုင်းသက်သက် အလှပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မက လူ့လောကမှာ အလယ်အလတ်ဟူသောအဆင့်ထက်ပင် ထိုးဖောက် ကျော်ဖြတ်ကာ အမြင့်ဆုံး ဟူသော ပညာ၊ သို့မဟုတ်ဂုဏ်သိက္ခာ၊သို့မဟုတ် ငွေကြေးပိုင်ဆိုင်မှုကို လိုချင်တပ်မက်သူ။သူကတော့ လူသူအရောက်နည်းလှသော တောတောင်ရေမြေမှာ နေထိုင်၍ သဘာဝနှင့်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှုကို လိုချင်တပ်မက်သူ။ ကျွန်မက လူသား၏အံ့မခန်း ထူးချွန်လှသော စက်ကိရိယာတီထွင်မှုများ၊ ဖန်တီးပြုပြင်မှုများကို လေးစားမြတ်နိုးသူ၊ သူကတော့ သဘာဝ၏အဆင့်ဆင့်ပြောင်းလဲမှု လျှို့ဝှက်နက်နဲသော ဆန်းကြယ်မှုများကို လေးစားမြတ်နိုးသူ။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်သည် ရှားပါးသစ်ပင်အပေါ် အလေးထားသည့် သဘောထားနှင့် အဖိုးတန် ကားတစ်စီးအပေါ် ထားသည့် သဘောထားကအစ ကွဲပြားခြားနားကြသည်။

သူတွယ်တာသည့် နှစ် တစ်ရာ၊ နှစ် နှစ်ရာ သက်တမ်းရှိသည့် သစ်မာပင်များ၏တန်ဖိုးကို စာအုပ်စင်၊ ဗီရို၊ စားပွဲ စသည့်အသုံးအဆောင်များအဖြစ်ထက်ပို၍ ကျွန်မ မမြင်မိသလို သူကလည်း ကျွန်မ သဘောကျသည့် ကားတစ်စီးကို မြင်တိုင်း ကျွန်းပင်ကြီးများကိုသာ နှမြောတမ်းတတတ်သူဖြစ်သည်။

ရေငုပ်သင်္ဘောတစ်စီးအကြောင်းကို စကားစပ်မိလျှင်ပင် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်၏ ဦးတည်ချက်တွေက အမြဲပြောင်းပြန်။ ကျွန်မက ရေငုပ်သင်္ဘောတီထွင်သူ၏ ပညာရပ်၊ စက်ကိရိယာပိုင်းအောင်မြင်မှု၊ လူသားတို့၏ အဖိုးထိုက်လှသော ဦးနှောက်များဆီသို့ စကားလမ်းကြောင်း ဦးတည်ဆဲမှာ သူက သမုဒ္ဒရာအောက်ခြေက တောင်စဉ် တောင်တန်းများ အကြောင်း၊သမုဒ္ဒရာရေစီးကြောင်းများ အကြောင်း၊ ရှားပါး ရေသတ္တဝါများအကြောင်း စကားလွှဲယူသွားတတ်သည်။

ကျောင်းပိတ်ရက်ရှည်များတွင် သူက ကျွန်မ အနားမှာ ကျွန်မရှိရာ ဒေသမှာ နေထိုင်ဖို့ထက်၊ မြန်မာနိုင်ငံအစွန်အဖျားဒေသများသို့ သွားရောက်လည်ပတ်ဖို့သာ စိတ်ဝင်စားသည်။ ကျွန်မကတော့ ကျွန်မ အနီးမှာ သူ မရှိသည့်အခါ စာအုပ်ပေါင်းများစွာ ဖတ်၊ နိုင်ငံခြားရုပ်ရှင်များ ကို ကားလဲတိုင်း လိုလို ကြည့်ဖြစ်ကာ အချိန် ဖြုန်းရတတ်သည်။ ကျောင်းပြန်ဖွင့်၍ နေ့စဉ်တွေ့ဖြစ်သည့်အခါ ကျွန်မက ကျွန်မ ဖတ်ခဲ့ရသော စာအုပ်များ၊ ကြည့်ခဲ့ရသော ရုပ်ရှင်များအကြောင်း သူ့ကိုပြန်လည်ပြောပြပြီး သူကတော့ လူသူ အရောက်အပေါက် နည်းလှသော တောင်တန်းဒေသများအကြောင်း၊ ပင်လယ်ပြင်နှင့် ကျွန်းများ အကြောင်းကို တခမ်းတနားပြောပြတတ်လေသည်။

သူသည် ငွေရှာဖို့ ကြီးပွားချမ်းသာဖို့ နည်းနည်းမျှ စိတ်ဝင်စားသူ မဟုတ်။ ကျွန်မ မိဘများက ကျွန်မကို ပေးအပ်နိုင်သည့် လူနေမှုအဆင့်အတန်းထက် မနိမ့်ကျအောင် ကျွန်မကို တင့်တင့်တယ်တယ်လက်ထပ်ယူဖို့ဆိုတာကိုလည်း မစဉ်းစားပေ။ သူ စိတ်ဝင်စားသော တောတောင်ရေမြေကို စိတ်မဝင်စားသည့် ကျွန်မအား သူ အားမလိုအားမရ ဖြစ်ရသလို ကျွန်မ တန်ဖိုးထားသည့် ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိ အဆင့်မြင့်မြင့် စီးပွားရေးအမြင်ကို စိတ်မဝင်စား တန်ဖိုးမထားတတ်သည့်သူ့အပေါ် လည်း ကျွန်မ နည်းနည်းမှ မကျေနပ်နိုင်ခဲ့ပါ။

'နုက အစားထိုး မရနိုင်တဲ့ သဘာဝရတနာတွေအပေါ် မှာ နည်းနည်းမှ စိတ်မဝင်စားဘဲကိုး'

ဟု သူက စွပ်စွဲတတ်သေး၏။

'မောင်ပဲ အဲဒီ ရတနာတွေကို ဖက်ပြီး နေပေတော့၊ နုကတော့ ကိုယ့်ဘဝ တိုးတက်မြင့်မားဖို့ပဲ စိတ်ဝင်စားတယ်၊ လူသားရဲ့စွမ်းအားက သဘာဝစွမ်းအားထက် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတယ်ဆိုတာ မောင် တစ်နေ့ သိလာလိမ့်မယ်'

သို့သော် ကျွန်မတို့သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အလွန်ချစ်မြတ်နိုးခဲ့ကြပါသည်။ ကျွန်မ၏ စိတ်ကောက်မှု ဒဏ်ကို တစ်ရက်ထက်ပိုပြီး ဘယ်တုန်းကမျှ သူ မခံနိုင်ခဲ့သလို ကျွန်မကလည်း သူ့ ဒေါသကို တစ်နာရီထက် ပို၍မြင်တွေ့နိုင်ဖို့ ဘယ်တုန်းကမျှ ခွန်အားမရှိသောကြောင့် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် အမြဲလိုလို တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သူ့ထက် ငါ အလျှော့ပေးဖို့ စဉ်းစားခဲ့ကြသည်။ထို့ကြောင့်လည်း သူနှင့် ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မကွဲကွာနိုင်ဟု ကျွန်မ ယုံကြည် စိတ်ချခဲ့သည်။ ဘဝ၏ တန်ဖိုးနှင့် ရောင့်ရဲ ကျေနပ်မှု အယူအဆ မတူညီသည့် ချစ်သူ ဘဝကို အချစ်မြဲ ခိုင်မြဲစွာ ပေါင်းစပ်ဖို့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်လုံး အမှန်တကယ် ကြိုးစားခဲ့ပါသည်။ သို့သော် နောက်ဆုံးတော့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မုန်းတီးမှု မနှစ်သက်မှုများ မရှိဘဲ သွေးအေးစွာ ကွဲကွာခဲ့ကြသည်။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဘယ်လို ကွဲကွာခဲ့ရပါလိမ့်။ အကြောင်းရင်းကို ရှာဖွေ စဉ်းစားကြည့်တော့လည်း ရေရေရာရာ မရှိ။ကျောင်းပြီးသွားသောအခါ ကျွန်မသည် ကျွန်မ ပျော်ရွှင်နှစ်သက်သော စီးပွားရေးနယ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်၏။ သူက ကျွန်မ၏ မြတ်နိုးစုံမက်မှုကို လျစ်လျူရှုကာ သူ စိတ်ဝင်စားသည့် ဒေသများသို့ မကြာခဏ ရက်ရှည်လများ သွားရောက်အလုပ်လုပ်ကိုင်ရင်းဖြင့် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ကြားက ပူနွေးသည့် အချစ်သည် အေးခဲသွားလေသည်။ သူနှင့် ကျွန်မသည် ဖြုန်းခနဲ ဝေးကွာသွားကြခြင်းမဟုတ်ဘဲ တရွေ့ရွေ့နှင့် တစ်စတစ်စ ဝေးကွာသွားခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုအချိန်ကာလအထိ သူက အရင် အိမ်ထောင် ကျခဲ့သလား။ ကျွန်မက အရင် အိမ်ထောင် ကျခဲ့လေသလား ကျွန်မ မသိ။ အမှန်ကတော့ သူ အိမ်ထောင်ကျ၊ မကျပင် ကျွန်မ မသိပါ။ သူ လက်ထပ်ပြီးပြီဟု ကျွန်မ ယူဆသည်။

ယောကျာ်း တစ်ယောက်သည် ဆန့်ကျင်ဖက်လိင် မိန်းမ၏ နူးညံ့စွာကြင်နာလိုက်လျောမှု မပါဝင်ဘဲ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော် သူ့ ဘဝကိုပျော်ရွှင်အားရနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်။ သိပ်ကို သေချာသည်။ သဘာဝ နိယာမများနှင့် မဆန့်ကျင်တတ်သော ဖြစ်ရာဘဝတွင် ရှိသမျှ ငွေကြေးနှင့် ရောင့်ရဲတတ်သော သူ့ အတွက် မိန်းမ တစ်ယောက်ကို အိမ်ထောင်ပြုရန် ပို၍ပင် သေချာနေပါသည်။

***

ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းသည် သူ့ကို အစ ပထမတွင် ကျွန်မနှင့်အတူပါလာသော ညွှေသည် တစ်ယောက်ကို ကြိုဆို လိုက်လျောမှုမျိုးဖြင့်သာ ဆက်ဆံခဲ့သော်လည်း သူ၏ အရပ်ဒေသနှင့် အလုပ်အကိုင်ကို တစ်စွန်းတစ်စ သိရသောအခါ တော်တော်စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ကျွန်မတို့ ညစာထမင်းဝိုင်းကလေးသည် ခဏအတွင်း ရယ်မောသံများဖြင့် နွေးထွေးသွားတော့သည်။

'ကျွန်တော်လဲ **wildlife** ကို သိပ်စိတ်ဝင်စားတယ်ဗျ၊ တစ်နှစ်တစ်ခေါက်လောက်တော့ အဲဒီ ဘဝမျိုးမှာ နေချင်တယ်ဗျာ'

ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းသည် တကယ်ပင် စိတ်အားထက်သန်သော မျက်လုံးများဖြင့် သူ့ကိုအလေးအနက် ပြော၏။ ကျွန်မ မယုံပါ။ ဆယ့်ခုနစ်နှစ်တိုင်တိုင် ပေါင်းသင်းလာခဲ့သော ကျွန်မ ယောကျာ်း ဘာကိုစိတ်ဝင်စားတတ်သည် ဆိုတာတော့ ကျွန်မ သိပြီးသားပါ။

'ကျွန်တော့်ဆီ လာလည်ပေါ့ ကိုကျော်နိုင်၊ ကျွန်တော်တို့ နေရာက ပြင်ဦးလွင်ထက်စာရင် ပြင်စာနဲ့ပိုနီးတယ်၊ သံတောင်အထိ သွားရလာရ လွယ်ကူပါတယ်၊ သံတောင်ကျော်ရင်တော့ တောက နက်သွားပြီ၊ ခင်ဗျား လာမယ့်ရက်ကို ကြိုပြောထား၊ ရွာက လူတွေကို ကျွန်တော့်ဆီလိုက်ပို့ဖို့ မှာထားရအောင်လို့. . .'

ကျွန်မကတော့ ထမင်းကိုသာ ငြိမ်သက်စွာ စားရင်း အရင်နဲ့ဘယ်လောက်တောင်ခြားနားခဲ့ပြီလဲဟု တွေးနေမိသည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက ကျွန်မသိဖူးသော ကိုမြင့်ဆွေမှ မဟုတ်တော့ပဲ. . .။ ကျွန်မ သိသည့် ကိုမြင့်ဆွေသည် ထမင်းကို ဇွန်း၊ခက်ရင်းဖြင့် သေသပ်စွာ စားတတ်သည်။ ထမင်း တစ်ပန်းကန်ထက် ပို၍ စားကျင့် မရှိ၊ ဟင်းကိုလည်း တို့ကနန်း ဆိတ်ကနန်းသာ စားတတ်သည်။ ယခု ကိုမြင့်ဆွေကတော့ ဟင်း အများအပြားဖြင့် ထမင်းကို သုံးပန်းကန်ပြားမောက်မောက် ကုန်အောင်စားခဲ့၏။ ဇွန်း ခက်ရင်းကို ကိုင်ကျင့် သိပ်မရှိတော့ဘူး ဟု ကျွန်မ ထင်သည်။ ဇွန်း ခက်ရင်းကိုင်ထားသော လက်များလည်း တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဘဝတုန်းကလို ရှည်သွယ်မနေတော့ပဲ လက်ဆစ်ကြီးမားပြီး တုတ်ခိုင်လာသည်။ လက်ချောင်းများ၏ အရင်းနေရာများတို့တွင် လက်ဖဝါးမှ အသားမာ တက်နေပြီ။

'ဘယ်နှယ်လဲ နု. . .၊ ကိုယ်တို့ တစ်ခါလောက် သွားလည်ကြမလား'

ကိုမြင့်ဆွေဆိုသောသူသည် မိမိ ဇနီး၏ ဟိုတုန်းကရည်းစား ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်ဆိုတာ သိပါလျက်နှင့် ဘာသဘောဖြင့် ပြောလိုက်တာလဲဟု ကျွန်မ စဉ်းစားမရပါ။

'ကိုနိုင် သွားပေါ့. . .၊ နုတော့ စိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ နောက်ပြီး နုက လျှပ်စစ်မီး မရှိတဲ့ ဒေသမျိုးမှာ တစ်ရက်တောင်မနေနိုင်ဘူး'

ကျွန်မ ရယ်မော၍ ငြင်းရပါသည်။ သူက ကျွန်မတို့ မီးဖိုပတ်ဝန်းကျင်မှ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းများကို ဝေ့ဝဲ ကြည့်ကာ ပြုံးသည်။ သူ့ အပြုံးကတော့ ဟိုး လွန်ခဲ့သော နှစ်များစွာကလိုပင် ကျွန်မကို လက်လျှော့သော၊ အရှုံးပေးသော အပြုံး ဖြစ်၏။

'ခင်ဗျားတို့ဆီက အသားငါး ပေါရဲ့လား'

'အသားစုံ ရှိတာပေါ့၊ ခင်ဗျားတို့ မစားဖူးတဲ့ အသားတွေတောင် ရှိတယ်၊ သားကောင်တွေ ပေါတာကိုး၊ စမ်းချောင်းမှာ ငါးပုစွန်တွေရတတ်ပါတယ်'

'ခင်ဗျား အမဲတော့ လိုက်ဖူးမှာပေါ့နော်'

ကိုနိုင်က စိတ်ဝင်စားစွာ မေးတော့ ကျွန်မ ပြုံးမိသည်၊ ကိုနိုင်က သူများ အမဲလိုက်တာကိုသာ အားကျတတ်တာ၊ သူ ကိုယ်တိုင်ကဖြင့် လှော်ကားက ဆင်ကြီးတွေ အနားတောင် ကပ်ရဲတာ မဟုတ်။

'ဟိုတုန်းကတော့ အမဲလိုက်ဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အပျော်တော့ မလိုက်ဖူးခဲ့ဘူးဗျ၊ စားစရာပြတ်လပ်တဲ့ အခါမျိုး၊ မြို့ရွာနဲ့လဲ အဆက်ပြတ်နေတဲ့ အခါမျိုးမှာ ဟင်းအတွက် လိုက်ဖူးတယ်'

'ရသလား. . .'

'ရတာပေါ့ဗျာ၊ တောဝက် နှစ်ကောင်ရဖူးတယ်၊ ပြောင် တစ်ကောင် ရဖူးတယ်၊ အများအားဖြင့်တော့ ချေနဲ့ ဆတ်ပေါ့. . .'

သူ့ လက်တွေ ကြမ်းတမ်းနေတာ ကျွန်မ မအံ့သြတော့ပါ။ သူ့မှာ တကယ့် မုဆိုးကြီး တစ်ယောက်၏ တည်ငြိမ်မှုမျိုးရှိအောင် သူ သတ္တဝါ ဘယ်နှစ်ကောင်ကို သတ်ဖြတ်ခဲ့ပြီလဲ။

'ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့အံ့သြမလားမသိဘူး၊ ကျွန်တော်တို့က ဇရစ်တို့၊ မှိုတို့၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေကိုပဲ အများဆုံး စားဖြစ်ကြတာပါ'

'ခင်ဗျားတို့ အမဲလိုက်အုပ်စုမှာ လူဘယ်နှစ်ယောက်ပါသလဲ'

သူက ကိုနိုင့်ကို စူးစိုက်စွာကြည့်၍ ခေါင်းရမ်း၏။

'မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်မှာ အုပ်စု မရှိဘူး၊ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းပဲ၊ ကျွန်တော် နေတဲ့ နေရာတွေက ရွာနဲ့ဝေးတယ်ဗျ၊ နောက်ပြီးအရင်က အမဲလိုက်တဲ့

အရသာကိုနှစ်သက်ခဲ့ဖူးတာ ဝန်ခံပါတယ်၊ အခုတော့ ကျွန်တော်က လိုက်ရ သတ်ရတာထက် သူတို့ရဲ့ဘဝကို စောင့်ကြည့်ရတာကို စိတ်အားထက်သန်လာတယ်ဗျ၊ ခင်ဗျားတို့က မြို့ပေါ်မှာ နေလို့ သိမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ကတော့ သိနေတယ်၊ တောထဲမှာ တိရစ္ဆာန်တွေ ရှားကုန်ပြီဗျ၊ ကမ္ဘာ့ ဈေးကွက်မှာ **wildlife** ဈေးကောင်း ရတာကိုး၊ အခုတော့ ကိုယ့်ကို ရန်မူတဲ့ သားကောင်မျိုးနဲ့တွေ့မှပဲ ကိုယ့် အသက်ကို လုဖို့အတွက် မလွဲမရှောင်သာ ကျွန်တော် သတ်တော့တယ်ဗျာ၊ တစ်ခါတစ်ခါ သားကြီးကို အဖော်ခေါ်ပါတယ်'

'သား. . . ဟုတ်လား. . . '

သူ့မှာ သားသမီး ရှိနေနိုင်သည်ကို ကျွန်မ ကြိုတင် တွေးမိပြီး ဖြစ်ပါလျက် တကယ်တမ်း ကြားရတော့ ကျွန်မ နေသားမကျစွာပင် အံ့ဩသွားသေး၏။

'ကိုယ့်မှာ သား သုံးယောက် ရှိတယ် နုရဲ့'

ထို သား သုံးယောက်၏ မိခင်သည် ဘယ်လို မိန်းမမျိုး ဖြစ်ပါလိမ့်. . . ။

'ခင်ဗျား အမျိုးသမီးက ဘာလုပ်တာလဲ'

ကျွန်မ သိချင်သော မေးခွန်းကို ကိုနိုင်က မေးလိုက်၏။

'မိသားစု ဝင်ငွေ အတွက်တော့ သူ ဘာမှမလုပ်ဘူးဆိုပါတော့ဗျာ၊ အတန်းပညာလဲ မတတ်ရှာပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူက သိပ်အံ့ဩဖို့ကောင်းတဲ့ မိန်းမဗျ၊ ဆင်တွေနဲ့သူ ပိုရင်းနှီးတယ်. . . ကျွန်တော် ရလာတဲ့ အမဲကို အကောင်လိုက် အရေမပျက်အောင် သူ ဖျက်ပေးနေကျပဲ'

ကျွန်မ အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာရသွားသည်ကို သူ မရိပ်မိအောင် ထမင်းပန်းကန်များကို စုသိမ်းရန် ပြင်ဆင်လိုက်မိသည်။ တောထဲသွားနေမှတော့ တောက မိန်းမပဲ ရမှာပေါ့လေ မထူးဆန်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့် လှများလှသလားမသိ။

'သူက လှရဲ့လား ကိုမြင့်ဆွေ'

မနေနိုင်မထိုင်နိုင် လွှတ်ခနဲ မေးမိတော့ သူပြုံးပါသည်။ သူ့ မျက်လုံးများ ထူးခြားစွာ တောက်ပလျက်ရှိသည်။

'တောသူဆိုတော့ ငယ်ငယ်က လှခဲ့ဖူးရင်တောင် ခုချိန်မှာ မိန်းမတစ်ယောက် ရှိရမယ့် အလှတွေ ဘယ်ကျန်နိုင်တော့မလဲ နုရဲ့၊ ဒါပေမယ့် သူ့ဘဝ အားမာန်နဲ့ ကျွမ်းကျင်မှုကို အလှလို့ပြောနိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ သူ တော်တော်လှပါတယ်'

ထို့နောက် သူက ကျွန်မ ယောက်ျားဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။

'သိပ်အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ ကျွန်တော့် မိန်းမရဲ့ ကျွမ်းကျင်မှုကတော့ သစ်တောနဲ့ ဆင်ပဲဗျ၊ သူ့ အဖေက အရင်တုန်းက ဆင်ဦးစီးပေါ့၊ နောက် ဆင်တွေကို လေ့ကျင့်ပေးတဲ့အလုပ်မှာ တော်တော် နာမည်ကြီးခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော့် မိန်းမက ကျွန်တော့်ကို တောရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်တွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ အများကြီးသင်ပေးခဲ့တယ်၊ သူက ကျွန်တော့်ထက် ငါးနှစ် အသက်ကြီးတယ်'

ဒါဆို ကိုနိုင်နဲ့ရွယ်တူပဲပေါ့။ ဟင်းပန်းကန်များကိုသိမ်းရင်း မသိမသာပြုံးမိ၏။ သူတို့ ဘယ်လိုများ တွေ့ဆုံကြပါလိမ့်။ ကျွန်မနှင့် ကိုနိုင်ကတော့ လိုင်းတူသော စီးပွားဖက်ချင်း ဆိုတော့ ဆန်းကြယ်သော တွေ့ဆုံမှု မဟုတ်။

ညကိုးနာရီတွင် ကျွန်မ ဘူတာသို့ ဖုန်းဆက်ကြည့်မိပြန်သည်။

'ကိုမြင့်ဆွေရေ. . . ရှင့် ရထားက အခုထိ ပျဉ်းမနားတောင် မဝင်လာသေးဘူးတဲ့၊ နောက်ခုနစ်နာရီနဲ့ထည့်ပေါင်းကြည့်ရင် ရန်ကုန်ကို သူ အစောဆုံး ဝင်နိုင်မယ့် အချိန်က မနက်လေးနာရီပဲ၊ ဒီတော့. . . ရှင် ဒီမှာ အိပ်ရမယ့် သဘောပဲ'

'သားကြီး အခန်းမှာ ဧည့်သည်အတွက် နေရာလုပ်ပေးလိုက်ပါ နု'

သို့သော် ကျွန်မတို့ သုံးယောက်သည် ဘယ်သူမှ ကိုယ့် နေရာ ကိုယ် မသွားဖြစ်ကြဘဲ ဧည့်ခန်းမှာ စကားဝိုင်းဖွဲ့ပြောနေခဲ့ကြသည်။

'ဒါနဲ့. . . ရှင် တောမှာ ပျော်ရဲ့လား ကိုမြင့်ဆွေ'

ကျွန်မ မေးခွန်းသည် ဖြေဆိုရန် ခက်ခဲသော မေးခွန်း မဟုတ်ပါ။ မည်သူမဆို ပျော်တယ်၊ မပျော်ဘူး ယေဘုယျ ခံစားချက်ကို လျှပ်တစ်ပြက် ပြောနိုင်ပါသည်။ သို့သော် သူကတော့ ရိုးစင်းသော မေးခွန်းကလေးကိုပင် နက်နဲစွာ စဉ်းစားရပုံမျိုးဖြင့် ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

***

'သစ်တောဆိုတာ ဘဏ်မှာ အပ်ထားတဲ့ ငွေအရင်းအနှီးလိုပဲဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ သိသားပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ စားရမှာက ငွေတိုးဗျ၊ အမြတ်အစွန်း၊ နှစ်တိုးကို စားရမှာ၊ အရင်းကို စားရမှုမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်လောက် စိတ်ဆင်းရဲဖို့ကောင်းသလဲ၊ အခု အဲဒီငွေရင်းတွေ တော်တော်ကိုလျော့နေပြီ၊ ခင်ဗျားတို့က မြို့မှာလဲနေတယ်၊ သစ်ထုတ်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းနဲ့လဲ ဝေးတယ်ဆိုတော့ သစ်တော ဘယ်လောက်ရှိခဲ့တယ်၊ ဘယ်လောက်ပြုန်းကုန်တယ်၊ တောကွက်ဧရိယာ ဘယ်လောက်ကျန်တယ်ဆိုတာ သိကြမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်က သိနေတယ်၊ မြင်နေတယ်၊ ဒီတော့ ကျွန်တော် ပျော်ပါတယ်လို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖြေနိုင်ပါ့မလဲ. . .

'သစ်တော အားလုံးလိုလို ကျွန်တော် ရောက်ဖူးပါတယ်၊ ကျွန်တော်က သစ်ပင်တွေကို ချစ်တယ်၊ ကျွန်တော့် မိန်းမကလဲ သစ်ပင်တွေကိုချစ်တယ်၊ သစ်မာတွေ၊ ဝါးတွေကို ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တိုင် အိမ်ဆောက်ဖို့၊ လှေထွင်းဖို့ ခုတ်ခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ကြိုးဝိုင်းပြင် တောနက်တွေထဲမှာ ရက်တော်တော်ကြာအောင်လဲ သွားခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့က အပင်ကို ကျွန်တော်တို့အတွက်ရွေးတာထက် သစ်တောရဲ့ အသက်ရှည်မှုအတွက်ရွေးခဲ့တာပါ၊ အပင်ရဲ့ အသက်ကို တွက်တတ်အောင်၊ တောရဲ့ အသက်ကို တွက်တတ်အောင်၊ နောက်ပြီး သစ်ပင်လှဲနည်း၊ သစ်ပင်ဆက်နည်းတွေကို အားလုံး ကျွန်တော့်မိန်းမက ကျွန်တော့်ကို သင်ပေးခဲ့တာ'

သူသည် ကမ္ဘာပေါ်မှာ အလွန်ရှားပါးတန်ဖိုးကြီးသော ရတနာတစ်ခုအကြောင်း ပြောနေသလို မျက်လုံးများ အရည်လဲ့ကာ တောက်ပနေ၏။ သူ့မိန်းမအပေါ် ထားအပ်သည့် တန်ဖိုးလား. . . ၊ သစ်တောအပေါ် ထားအပ်သည့် တန်ဖိုးလား. . . , သူသာလျှင် သိနိုင်ပေလိမ့်မည်။

'တောတစ်တောကို မျိုးဆက်ဖို့ မြေပြင်စာ အနေအထားကိုသိရမယ်၊ မြေပြင်စာ အနေအထားကို နှိုင်းယှဉ်သိဖို့ သစ်ပင်တစ်ခုချင်းရဲ့အမြင့်၊ သစ်တောတစ်ခုလုံးရဲ့ အမြင့်ကို တွက်တတ်ရမယ်၊ တကယ်တော့. . . သဘာဝဟာ သိပ် စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ လူသားတွေ ပြန်ဖန်တီးဖို့ မဖြစ်နိုင်လောက်အောင် လျှို့ဝှက် နက်နဲတယ်၊ ကမ္ဘာရဲ့ အသက်ပေါ်မှာ မူတည်ပြီး. . . '

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ကွဲကွာခဲ့သည်မှာ မှန်ကန်သော အဆုံးသတ်တစ်ခုဖြစ်ကြောင်း ယခုတော့ ကျွန်မ သိလိုက်ပါပြီ။ ကျွန်မသည် ကျွန်မနှင့်ထပ်တူ တွေးခေါ်ယုံကြည်သော ခင်ပွန်းတစ်ယောက်ကို ယူခဲ့မိပြီး၊ သူကလည်း သူနှင့်ထပ်တူ တွေးခေါ်ယုံကြည်သော မိန်းမတစ်ယောက်ကို ပေါင်းသင်းခဲ့မိခြင်းဖြစ်သည်။ သူက အရင် လက်ထပ်ခဲ့လေသလား။ ကျွန်မက အရင် လက်ထပ်ခဲ့လေသလား ဆိုတာကတော့ သူ့ထံမှ ကျွန်မ သိချင်သမျှ အခြားအကြောင်းအရာတို့ထက် ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာကောင်းသောအချက် ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် မမေးအပ်ဘူးလား မသိ။ သို့မဟုတ် သူ့စကား အစအနက ကောက်ယူနိုင်မည်လား။

'ကျွန်တော်တို့ ခုနေတဲ့ နေရာကလေးက ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်အထက် ပေ-၃၄၀၀ ကျော် မြင့်တယ်ဗျ၊ မြေပြန့်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ တောင်စောင်းမှာ ၊ တောင်ကလဲ

ကျောက်လွှာမြေပြင်ပဲ၊ ချောက်ကမ်းပါးယံကြီးရဲ့ အစွန်း ကွက်လပ်ဧရိယာ တော်တော်ကျယ်တဲ့ မြေနေရာလေးရှိတယ်၊ အဲဒီနေရာကလေးကိုရွေးပြီး သစ်လုံးအိမ် ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ကလေးတစ်လုံး ဆောက်ထားတယ်၊ ဒုဋ္ဌဝတီမြစ်ကို ကျွန်တော် အောက်ဘက်မှာ မြင်ရတယ်၊ အပေါ်ဘက် တောင်စောင်းမှာတော့ ပေ ရှစ်ဆယ်, ကိုးဆယ် မြင့်တဲ့ သစ်မာပင်ကြီးတွေပေါ့၊ အောက်ဘက် ချောင်းကမ်းပါးရဲတစ်ဖက်စွန်းက သစ်တောအနိမ့်တွေ၊အဝေးမှာ ဖြူဖွေးနေတဲ့မြစ်ကြောင်း၊ အထက်တည့်တည့်မှာတော့ တိမ်တွေပေါ့ဗျာ၊ တစ်ခါတစ်ခါ တိမ်တွေက ကျွန်တော့်အိမ်ထဲအထိဝင်လာတတ်တယ်၊သဘာဝအားဖြင့်တော့ သိပ်စိတ်ချမ်းသာစရာ နေရာလေးပါပဲ။ ဒါပေမယ့် တစ်ခါတစ်ခါ ကျွန်တော် မပျော်နိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျား ယုံမလား၊ သစ်တောရဲ့ ခုတ်ပတ်ဆိုတာတောင် ထည့် မစဉ်းစားတဲ့ လူတွေ တော်တော် များတယ်ဗျ'

သူသည် ထိုလမ်းကို သူ ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ကိုယ်တိုင်ရွေးချယ်ခဲ့သောလမ်းတွင် စိတ်မသက်သာစရာ ရှာဖွေတွေ့ရှိလာသောအခါ လူသည် အကြောင်းမဲ့ ဒေါသကြီးတတ်၊ရိုင်းစိုင်းတတ်သည်။ သူသည် ယခင်ကထက် ရိုင်းစိုင်းခက်ထန်နေခြင်းမှာ သူ ချစ်သော တောကြောင့် မဟုတ်ဘဲ တောကို ဖျက်ဆီးသူများကြောင့် ဖြစ်ဟန်တူသည်။

'ပထမတန်းစား သဘာဝအရိုင်း သက်ရင့် သစ်ပင်တစ်ပင်ရဲ့တန်ဖိုးအတိုင်းလိုချင်ရင် မျိုးဆက်တဲ့ သစ်ပင်ကို တကယ့်သဘာဝက ပေးတဲ့အနေအထားအတိုင်း ပေးထား ရမှာပေါ့၊ ခုတော့. . . မျိုးဆက်ဖို့တောင် မစဉ်းစားဘဲ တောတစ်ခုလုံးကို ပြောင်အောင်ရှင်းကြတာပဲဗျ၊ **phillpines** ဆိုရင် ဘယ်လောက် သစ်တောကောင်းလဲ၊ ခင်ဗျားတို့လဲ သိမှာပေါ့ ကိုကျော်နိုင်၊ ဖာဒီနန်မားကို့စ်နဲ့ သူ့ ဆွေမျိုး နောက်လိုက်တွေရဲ့ ကြောက်ခမန်းလိလိ အသုံးစရိတ်တွေအတွက် ထောင်ချီနေတဲ့ အပူပိုင်း သစ်တောခြောက် ဧရိယာတွေကို ရောင်းစားပြီး သစ်တွေထုတ်နေကြတယ်၊ ဘယ်သူက ဘာတတ်နိုင်ခဲ့လို့လဲ၊ သိသိကြီးနဲ့ ကြည့်နေရတဲ့ အဖြစ်'

ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားသော ဘာသာရပ်အပေါ် တုံ့ပြန်လေ့ရှိသည့်အတိုင်း ကျွန်မ မျက်တောင်များ အနည်းငယ် စင်းလာ၏။ ထို့ကြောင့် နေရာမှ ခဏ ထွက်လာပြီး လိမ္မော်သီးများထုတ်ယူပြီး အခွံနွှာနေလိုက်ရပါသည်။ သားတို့ရထားများ ပျဉ်းမနားကို ဝင်လာပြီလား။ သားနှစ်ယောက်သည် ရထားရပ်ထားစဉ် မြေပြင်ပေါ်မှာ အညောင်း အညာပြေ လမ်းလျှောက်ရင်း ခရီးလွန်ကာ ရထားထွက်သောအခါ ကျန်ရစ်နေခဲ့မလား။ ရန်ကုန်သို့ရထားဝင်သောအခါ ရထားပေါ်မှာ သားတို့နှစ်ယောက်မှ ပါလာပါ့မလား။ ကိုနိုင် အပြစ်တင်မည်ဆိုလည်း တင်ချင်စရာ။ ကျွန်မသည် မဖြစ်လာသေးသော၊ ဖြစ်နိုင်ခြေ အလွန့်အလွန် နည်းပါးသော၊ ဖြစ်လျှင်လည်း မိမိ ဘာမှ တတ်နိုင်မည် မဟုတ်သော ကိစ္စများတွင် သည်လိုပဲ စိုးရိမ်ပူပန်တတ်လေသည်။

'လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်နှစ်လောက်တုန်းကတော့ ကျွန်တော့်အိမ် အောက်ခြေလျှိုထဲကနေ ဖြတ်သွားတဲ့ ကျားတစ်ကောင်ကို မြင်လိုက်ရဖူးတယ်၊ အခုတော့ ကျားတွေ ကျားသစ်တွေ မမြင်ရပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ တောထဲမှာရော ရှိမှရှိသေးရဲ့လား မသိပါဘူး'

ကျားဆိုသောအသံကြောင့် ကျွန်မ မျက်စိ ကျယ်လာပါသည်။ ယောကျ်ားနှစ်ယောက်ရှေ့သို့ လိမ္မော်သီးပန်းကန် ချပေးလိုက်သည်။

'တိရစ္ဆာန်ရုံထဲက ကျားလိုပဲ မဟုတ်လားဟင်'

'အင်း. . . တောနက်ထဲက ကျားက ပိုလှပြီး ပိုကျက်သရေရှိတာပေါ့ဗျာ၊ သူ့ ခန္ဓာကိုယ်က ပန်းပု ထုထားသလိုပဲဗျ၊ တော်တော်ကို ကြည့်ကောင်းတယ်၊ လျှို ဒီဘက်ထိပ် ကနေ ဟိုဘက်ထိပ်ကို လွှားခနဲ ခုန်ကူးလိုက်တာများ ဘယ်လိုအလှမျိုးနဲ့မှ မတူဘူး၊ ကျွန်တော့်မှာ ဓါတ်ပုံတွေ ဆလိုက်တွေ အများကြီးပဲဗျ. . .၊ ခင်ဗျားတို့နဲ့ တွေ့ဖြစ် မယ်မှန်းသိရင် ကျွန်တော် ယူလာပါတယ်'

သူက ကျားကို ကြောင်တစ်ကောင်လို သဘောထားပြောနိုင်သော်လည်း ကျွန်မ ကျောထဲက စိမ့်လာသည်။ ကျားရှိသည်ဆိုလျှင်တော့ ရှိသမျှစည်းစိမ် ပုံပေးလျှင်တောင် သူ့နေရာသို့ ကျွန်မ မလိုက်နိုင်ပါ။ ကိုနိုင်လည်း မလိုက်စေရပါ။ ဘာထူးမှာလဲ၊ တိရစ္ဆာန်ရုံမှာလည်း ကျားတွေရှိနေတာပဲ။

'ဘယ် ထရပ်ကားမျိုး၊ ဘယ်လိုအင်ဂျင်မျိုးမှ မတတ်နိုင်တဲ့ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးလုပ်ငန်းကို ဆင်တွေက လုပ်နိုင်တယ်ဗျ၊ ကြိုးပြင် တော အစွန်အဖျား ခုတ်ကွက် တော်တော်များများက မြေညီ မဟုတ်ဘူး၊ တောင်စောင်းတွေ၊ တချို့ တောင်စောင်းတွေဆို တော်တော် မတ်စောက်တယ်၊ အဲဒီက သစ်လုံးတွေကို ကားလမ်း ပေါက်နိုင်တဲ့ နေရာအထိ ရောက်အောင် လျှိုတွေ ချိုင့်တွေ ဖြတ်ပြီး သယ်ပေးနိုင်တဲ့ ယာဉ်က ဆင် တစ်မျိုးတည်းပဲ၊ ဘယ်မြေနေရာက မာတယ်၊ ဘယ်လမ်းကနေဆင်း ရင် ခြေကုပ် မြဲမယ်ဆိုတာ သူတို့ သိတယ်၊ တောင်စောင်းမှာ လိမ့်ဆင်းကျသွားတဲ့ သစ်လုံးတွေထဲက ဘယ်လိုသစ်လုံးမျိုးကို ရွေးသယ်ရမယ်ဆိုတာတောင် သူတို့က သိတယ်၊ သဘာဝမြေပြင် အနေအထားကို လူတွေထက် ဆင်တွေက ပိုသိတယ်၊ ပိုရွေးတတ်တယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင် ရာသီဥတုကို ခန့်မှန်းတတ်တယ်၊ ချောင်းထဲကို သစ်မျှောဖို့အတွက်လဲ ဆင်တွေကို အားကိုးရတယ်၊ မြစ်ဝကနေ စောင့်ပြီး သစ်လုံးတွေ ဆယ်ဖို့လဲ ဆင်တွေကိုပဲ အားကိုးရတယ်. . .

'ပတ်ဝန်းကျင် ထိန်းသိမ်းရေး အဖွဲ့အစည်းရဲ့ လက်သုံးစကားနဲ့ပြောရရင် အကောင်းစား သစ်လုံးတစ်ခု ထုတ်ယူဖို့အတွက် တခြားသစ်ပင် နှစ်ဆယ်ကို ခုတ်လှဲဖျက်ဆီးရတယ်တဲ့၊ ဒါပေမယ့် ဆင်က အဲဒီလောက် မဆိုးဝါးအောင်ထိန်းထားပေးနိုင်တာ အမှန်ပဲဗျာ'

'ရှင်က ဆင်ကို ကိုယ်တိုင် မောင်းသလား'

ကျွန်မ ဖြတ်မေးသောအခါ စကားအသုံးနှုန်းရွေးချယ်မှုအတွက် ကိုနိုင်ရော၊ သူရော သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်ကြသည်။ ကိုမြင့်ဆွေက ခေါင်းရမ်း၏။

'ဒီကိစ္စ ကိုယ်နဲ့ မဖြစ်ပါဘူး နုရယ်၊ အင်း. . . ဒါပေမယ့် သားကြီးကတော့ ဆင်ကို ဘာသာရပ် တစ်ခုအနေနဲ့ စိတ်ဝင်စားနေတယ်'

'သားက ဘယ်နှစ်တန်းလဲ'

သူ့ သားနှင့် ကျွန်မသား၏ အသက်အရွယ်ကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လိုစိတ်ဖြင့် မေးမိ၏။

'ကိုယ့် သားတွေကို အတန်းကျောင်း မထားဘူး၊ ဒီတော့ ဘယ်နှစ်တန်း အဆင့်ရှိလဲ ကိုယ်မပြောတတ်ဘူး၊ သူတို့ကို ကိုယ်ပဲ စာသင်ပေးထားတယ်၊ သစ်ပင်အမြင့်ကို ထောင့် ဒီဂရီတွေနဲ့ တွက်တတ်အောင်၊ သစ်တောဧရိယာတွေ၊ တောထွက်တွေ တွက်တတ်အောင် သင်္ချာ သင်ထားပေးတယ်၊ သဘာဝရေနဲ့ လေထုထဲက ဓာတ်ငွေ့ အချိုးအဆတွေ၊ ကာဗွန်ဒိုင်အောက်ဆိုဒ် အန္တရာယ်တွေ တွက်တတ်အောင် ဓာတုဗေဒ သင်ပေးထားတယ်၊ ကမ္ဘာမြေထုနဲ့ ကျောက်လွှာတွေ၊ မြေဆီလွှာတွေ သိအောင်၊ ရာသီဥတု သိအောင် ပထဝီ သင်ထားပေးတယ်၊ သစ်တောတွေမှာရှိတတ်တဲ့ ထောင်ချီနေတဲ့ အင်းဆက်မျိုးစိတ်တွေ၊ မြေကြီးထဲက, ရေထဲက သက်ရှိတွေ သိအောင် ဇီဝဗေဒ သင်ပေးထားတယ်၊ မြန်မာစာနဲ့ အင်္ဂလိပ်စာကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ရေးတတ်ဖတ်တတ်တယ်၊ အောင်လက်မှတ်တွေတော့ မရှိ ဘူးပေါ့၊ ဝန်ထမ်းအလုပ်ကို လုပ်လို့မရဘူးပေါ့၊ ဒါပေမယ့် သူတို့နဲ့ သင့်တော်သလောက် ပညာကိုတော့ သူတို့ တတ်ကြတယ်၊ တော်ပြီပေါ့. . .'

ကျွန်မ သူ့ကို ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ငေးကြည့်နေမိတော့သည်။ ကျွန်မ၏ သားကြီးကို စီးပွားရေးပညာရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ ကျွန်မနှင့် ကိုနိုင် စီမံကိန်း ရေးဆွဲခဲ့ ကြသည်။ အသက် ၁၆-နှစ်သာ ရှိသေးသော သားကြီးသည် ယခုဆိုလျှင် စီးပွားရေးဘာသာတွင် တော်တော်စိတ်ဝင်စားနေပြီ။ ဈေးကွက်သုတေသန၊ ကမ္ဘာ့ဘဏ်လုပ်ငန်း၊ ငွေကြေးလည်ပတ်မှု၊ ငွေကြေးဖောင်းပွမှု စသည်တို့အပေါ် အသက်အရွယ် ဉာဏ်အဆင့်အလိုက် တော်တော် လေ့လာပြီးနေပြီ။ ကျွန်မက သားကြီးအတွက် ဂုဏ်ယူနိုင်ရန်အတွက် စိတ်ရောကိုယ်ပါ အားသွန်ခွန်စိုက် ကြိုးစားနေချိန်တွင် သူကတော့ သူ့သားတွေကို ကျောင်းပင်မထားခဲ့ပါတဲ့။ ကျွန်မ သူ့ကို ဘယ်လိုနားလည်ရမှန်းမသိတော့ပေ။

'သားတွေက သဘာဝရေမြေ၊ တောတောင်ရေမြေနဲ့ တော်တော် ရင်းနှီးကြတယ်၊ ချစ်ခင်ကြတယ်၊ တောတောင်တွေ ရှားပါး တိရစ္ဆာန်တွေကို သူတို့ ထိန်းသိမ်းတတ် ကြမယ်၊ သစ်တော သုတေသနကို ကျွန်တော်နဲ့ကျွန်တော့်မိန်းမ တတ်သလို တတ်ကြမယ်၊ သူတို့ မွေးလာမယ့် သားသမီးတွေကို သဘာဝအကြောင်း၊ အသက်ရှင်

နေထိုင်မှုအကြောင်း သင်ပေးနိုင်မယ်၊ သဘာဝ ဘေးအန္တရာယ်တွေကနေ ကာကွယ်ပေးနိုင်မယ်၊ ကျွန်တော်တို့ မျှော်မှန်းတဲ့ သားတွေရဲ့ အနာဂတ်ကတော့ အဲဒါလောက်ပါပဲ'

ကျွန်မသည် မသိမသာ ခေါင်းခါရမ်းမိ၏။

'ရှင်က ရှင့် သားသမီးတွေရဲ့အနာဂတ်ကို တားဆီးပိတ်ပင်နေတာပဲ ကိုမြင့်ဆွေ၊ သိပ်ကျယ်ပြန့်တဲ့ ကမ္ဘာကြီးကို သူတို့ သိအောင် ဖွင့်မပေးဘူး၊ သူတို့အတွက် ရှင် ကိုယ်တိုင်ပဲ တံခါးတွေကို ပိတ်ထားတာပဲ'

ကျွန်မ လွတ်ခနဲ ဝေဖန်လိုက်သောအခါ သူက ခေါင်းမာစွာပြုံး၏။

'အဲဒါကတော့ နု မှားနေပြီ၊ ကိုယ့် သားတွေအတွက် ကိုယ် တံခါးပိတ်မထားပါဘူး၊ အခု ကိုယ့် ကျောပိုးအိတ်ထဲမှာ ဘာတွေပါမယ်လို့ ထင်လဲ၊ သားတွေဖတ်ဖို့ စာအုပ်တွေ. . . '

သူက အိတ်ထဲ စာအုပ်များကို စိတ်လိုက်မာန်ပါ ထုတ်ပြသည်။ **National Geographic magazine** စာအုပ်များ၊ အိုဇုန်းနည်းပါးခြင်းနှင့် ဂရင်းအောက်စ်အက်ဖက် စာအုပ်များ၊ လေထုညစ်ညမ်းမှု၊ သစ်တော ကာကွယ်ရေး။ ကျွန်မ ပခုံးတွန့်လိုက်မိ၏။ လူငယ် တစ်ယောက်ရဲ့ အနာဂတ်ကို သူ စိတ်တိုင်းကျ ကန့်သတ်မည့် စာအုပ်တွေဟုသာ ကျွန်မ မြင်မိပါသည်။ ကျွန်မ သူနှင့် လက်မထပ်ဖြစ်ခဲ့တာ အလွန်မှန်ကန်သည်ဟု ဒုတိယအကြိမ် စိတ်သက်သာစွာတွေးမိ၏။

ကိုနိုင်ကတော့ အစစအရာရာ လိုက်လျောတတ်သူပီပီ စာအုပ်များကို စိတ်ဝင်တစားလှန်လှောဖတ်ကြည့်ကာ မျက်လုံးများ တောက်ပြောင်လျက်ရှိသည်။

'ခင်ဗျားစာအုပ်တွေက ကောင်းသားပဲ၊ သူတို့ ဒီလောက် စာတွေဖတ်နိုင်သလား'

'ဝါကျတွေက ရှင်းနေတာပဲ၊ သူတို့ ဖတ်နိုင်ပါတယ်၊ အချို့စကားလုံးတွေကို အဘိဓာန် ကြည့်၊ တချို့ စကားလုံးတွေကို ကျွန်တော့်ကို မေးပေါ့လေ. . . '

ထို့နောက် ကျွန်မတို့ သုံးယောက်လုံး အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ငြိမ်သက်သွားကြသည်။

အတန်ကြာမှ သူက စကားဆက်၏။

'ဟိုတလောက အမျိုးသမီး ဆရာဝန်တစ်ယောက်ရေးတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ် ဖတ်လိုက်ရတယ်၊ ကမ္ဘာကြိုဟ် ထိန်းသိမ်းရေး စာအုပ်နဲ့တူပါရဲ့၊ တော်တော်ဖတ်လို့ကောင်းတယ်၊ သစ်ပင်တွေဆိုတာ ကမ္ဘာကြီးရဲ့ အဆုတ်တွေပဲတဲ့၊ သူ တင်စားတာ တော်တော်ကောင်းတယ်၊ စက္ကူထုတ် စက်ရုံတွေ၊ ပလတ်စတစ်စက်ရုံတွေကြောင့် လေထု၊ ရေထု အဆိပ်အတောက်ဖြစ်တဲ့အကြောင်းလဲ ပါတယ်ဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ အဆိပ်ငွေ့တွေကြားထဲမှာ နေမှန်းမသိ နေနေကြတာပဲ၊ အင်း. . . ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ ရန်ကုန်ပတ်ဝန်းကျင်ထက်စာရင် ကျွန်တော်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်က အဆိပ်အတောက် ပိုနည်းမှာပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကာဗွန်ဒိုင်အောက်ဆိုဒ်တွေကို သစ်တောတွေက စုပ်ယူနေတာကိုး၊ နောက်ပြီး ဓာတုစက်ရုံတွေလဲ မရှိဘဲကိုးဗျ၊ တောနေ လူတန်းစား ကျန်းမာရေးကောင်းတာ အဲဒီအချက်လဲ ပါနိုင်တာပေါ့'

ကျွန်မ သူ့ကို အမှတ်တမဲ့ မျက်စောင်းထိုးပစ်လိုက်မိတော့ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ရယ်မောကြသည်။

'အဲဒါကတော့ အမှန်ပဲဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ တရွေ့ရွေ့နီးလာတဲ့ အန္တရာယ်ကို ဘယ်သူမှ သတိမထားမိကြပဲကိုးဗျ၊ ဖားစမ်းသပ်ချက်ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခု ခင်ဗျားလဲ ကြားဖူးမှာပေါ့ ကိုမြင့်ဆွေ၊ ဖားတစ်ကောင်ကို ရေအေးထဲမှာ ထည့်လိုက်ပြီးတော့ အဲဒီရေကို နည်းနည်းချင်း မသိမသာ အပူပေးကြည့်၊ တဖြည်းဖြည်း ရေ ပူလာတာကို ဖားက မသိဘူး၊ နောက်ဆုံး အပူကြောင့် တဖြည်းဖြည်း သေသာသွားရော၊ ဒါပေမယ့် ပွက်ပွက်ဆူနေတဲ့ ရေပူထဲကို ရုတ်တရက် ဖားကို ထည့်ကြည့်လိုက်. . . ၊ ဖားက အပူကြောင့် ထခုန်ပြီး လွတ်သွားတတ်တယ်ဗျ၊ ကျွန်တော်တို့လဲ တဖြည်းဖြည်း အပူပေးခံရတဲ့ ဖားလိုပဲပေါ့ဗျာ'

နောက်ဆုံးတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကျွန်မ နှုတ်ဆက်ပြီး အိပ်ခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ ယခုမှ တွေ့ဖူးသော ယောကျ်ားနှစ်ယောက်သည် အနှစ်နှစ်အလလ ရင်းနှီးခဲ့သည့် မိတ်ဆွေများကဲ့သို့ စကား အမျှင်မပြတ်ဘဲ ကျန်ခဲ့သည်။

***

နံနက် ငါးနာရီ မိနစ်-၂၀ကျမှ သားတို့ ရထား ဝင်လာသည်။

သားနှစ်ယောက်သည် ကြာမြင့်လှသော ခရီးကြောင့် နွမ်းနယ်မှု အရိပ်အယောင်မရှိ။ ရထားနောက်ကျသည့် အတွေ့အကြုံကို သူ့ထက်ငါ ဦးအောင် အဖေအား ပြန်လည်ပြောပြနေသော သားနှစ်ယောက်ကို ကျွန်မ ပြုံးကြည့်နေမိသည်။ ကျွန်မကိုတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ မတ်တတ်ရပ်နေသည့် ကိုမြင့်ဆွေက ပြုံးကြည့်နေခဲ့လေသည်။

'နောက်တစ်ခါ ရန်ကုန်လာဖြစ်ရင် မိသားစုပါ ခေါ်ခဲ့ပေါ့'

ကျွန်မက လှစ်ခနဲ ပြုံး၍ ပြောမိတော့ သူ ခေါင်းရမ်းပါသည်။

'အမျိုးသမီးနဲ့ သားငယ်လေးက ရန်ကုန်ကို တစ်ခါမှတောင် မရောက်ဖူးဘူး၊ သူတို့က စိတ်လဲမဝင်စားဘူး၊ ဒါပေမယ့် နုနဲ့တွေ့ဖို့ ခေါ်ကြည့်ပါဦးမယ်'

'ဒါနဲ့. . . သားကြီးက ဘယ်အရွယ်ရောက်နေပြီလဲ'

သူက ကျွန်မကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ သက်ပြင်းရှိုက်ကာ မျက်နှာလွှဲကာ ဖြေပါသည်။

'ဆယ့်ကိုးနှစ်'

'သြော်. . . '

ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ကြားတွင် ဘယ်သူကရှုံးသည်၊ ဘယ်သူက နိုင်သည် ဆိုသော မေးခွန်းက အရေးမကြီးတော့ပါ။ ကျွန်မက စောပြီးအိမ်ထောင်ကျခဲ့လျှင်လည်း သူ့အပေါ် နိုင်စရာအကြောင်း မဟုတ်သလို၊ သူက စော၍ အိမ်ထောင်ပြုဖြစ်ခဲ့သောကြောင့်လည်း ကျွန်မ သူ့ အပေါ် မရှုံးနိမ့်နိုင်ပါ။ သို့သော် ကျွန်မ၏ ရင်ထဲမှာ ပြောမပြတတ်သည့် ခံစားမှုတစ်ခုခု ဖြစ်သွားတာတော့ သေချာပါသည်။ ထိုခံစားချက်သည် မကျေနပ်မှုလား၊ ဝမ်းနည်းမှုလား ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် ရေရေရာရာ မသိပါ။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်မ ဘာစကားမှ မပြောဖြစ်ဘဲ ပြုံးရုံသာ ပြုံးနေခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မတို့မိသားစု ဘူတာထဲမှ ထွက်လာသည့်အခါ လူအုပ်ကြားမှ မြင့်မားစွာ ထင်းထင်းကြီးရပ်လျက် ကျွန်မတို့ကို မျက်စိတစ်ဆုံး လှမ်းကြည့်ရင်း သူ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

ပြီး

ပေးပို့သူ = အမွန်